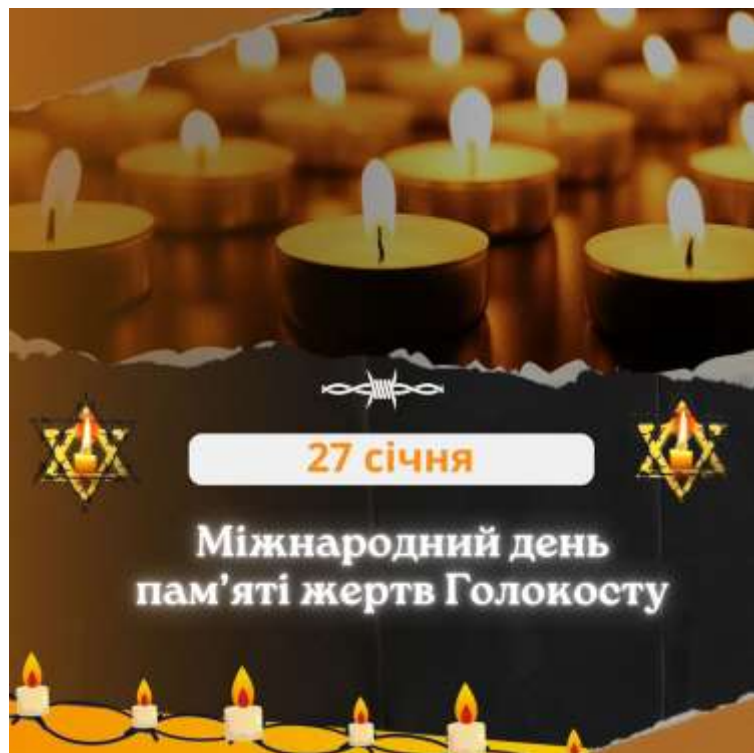

**МУЗЕЙ ГЕНОЦИДУ «ТЕРИТОРІЯ ПАМ'ЯТІ»
УКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА
ФОНД ПІДТРИМКИ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»;
ЛОС-АНДЖЕЛЕСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (LOS ANGELES UNIVERSITY)
(USA);
АРІЄЛЬСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (ARIEL UNIVERSITY CENTER OF
SAMARIA) (ISRAEL);
ЗАХІДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ТІМІШОАРИ (WESTERN UNIVERSITY
OF TIMISOARA) (ROMANIA)**

МАТЕРІАЛИ

**Міжнародної науково-практичної конференції
«ПРОБЛЕМА ГЕНОЦИДУ: ВИКЛИКИ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА»**

(Одеса, 23-24 січня 2025 року)

Одеса -2025

УДК:

Проблема геноциду: виклики сучасного суспільства. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (Одеса, 23-24 січня 2025 р.) 88 с.

Рецензенти:

Готинян Віталія Віталіївна – доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри культурології Одеського національного університету імені І. І. Мечнікова

Наумкіна Світлана Михайлівна - доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції «Проблема геноциду: виклики сучасного суспільства» вміщує матеріали, які досліджують концепцію геноциду в творах Рафаля Лемкіна: філософське та правове підґрунтя; культурний геноцид: від доктрини до відповідальності; геноциди ХХ століття та їх вплив на генезу моральних складових людства; геноцидальні практики Російської імперії і їх доктринальне підґрунтя; вплив рішень міжнародних кримінальних трибуналів на колективну пам'ять щодо геноцидів; меморіалізація пам'яті жертв геноцидів; геноцидальний вимір агресії Росії проти України. Рекомендовано для науковців, педагогів, докторантів, аспірантів, студентів.

Ухвалено до друку та розповсюдження мережею інтернет вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський державний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 12 від 27 березня 2025 р.)

«Проблема геноциду: виклики сучасного суспільства»

23-24 січня 2025 року

ОРГКОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ

Голова:

А. В. Красножон – ректор Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», доктор історичних наук, професор.

Заступники голови:

Копусь Ольга Антонівна – перший проректор з навчальної та науково-педагогічної роботи Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», доктор педагогічних наук, професор.

Музиченко Ганна В'ячеславівна – проректор з наукової роботи Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», доктор політичних наук, професор.

Борінштейн Євген Русланович – доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського».

Козленко Павло Юхимович – голова правління Громадської організації «Одеський центр дослідження Голокосту»

6. Речич Л. Л. Емануель Левінас та його Інший. Наукові записки НаУКМА. 2016. Т. 180 : Філософія та релігієзнавство. С. 50-55.

Поплавська Тетяна Миколаївна, кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності, *Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*,

Бутенко Елеонора Геннадіївна, здобувачка третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти, ОНП «Філософія», *Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*

РОЗВИТОК ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ В КОНТЕКСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ

Творчість – одна з ключових компетенцій ХХІ століття, яка визначає здатність особистості адаптуватися до викликів сучасного світу, розв'язувати проблеми та генерувати нові ідеї. З впровадженням освітніх технологій відкриваються нові можливості для розвитку творчої особистості. Інноваційні методи навчання, інтерактивні інструменти та цифрові платформи стають потужними ресурсами для реалізації творчого потенціалу учнів.

Сучасні освітні технології орієнтовані на індивідуалізацію, дистанційність та варіативність освітнього процесу, академічну мобільність учнів, незалежно від віку та рівня освіти.

Під термінологічним поєднанням «освітні технології» розуміють конструктивні рішення, отримані з урахуванням практичного досвіду. Особливість методів та диференціація на види у цій сфері значною мірою залежить від участі в них людини та способів здійснення такого підрозділу. Але не менш важливими є особливості задіяності. Творчий процес тісно переплетений із науковими дослідженнями, застосуванням електронних інструментів. Все це пов'язано з традиційними методами мнемоніки, концентрації уваги та засвоєння отриманої інформації разом з її асоціюванням із вже накопиченими масивом знань, систематизацією та впорядкуванням.

Широта застосовуваного терміну «освітні технології» була з моменту його введення в минулому столітті. Звідси неминучі у такій ситуації наукові суперечки. Теоретики схильні відносити до освітніх технологій (далі – ОТ) побудовані моделі, виходячи з яких розробляється практична сфера. Практики впевнені, що під нього підпадає класифікація та виявлена структура. Проте ключовими поняттями освітньої технології визнаються і модель, і діяльність педагога, де модель є опис роботи викладача, з погляду концепції, змісту та проходження процесу.

До характерних особливостей сучасних освітніх технологій відносять: • застосування варіабельних професійних інструментів; • тісна взаємодія з інформаційними технологіями; • безперервність навчання та його взаємозв'язок з іншими галузями науки; • паралельне виховання та розвиток особистісних якостей, гуманізація свідомості; • взаємодія технічних можливостей та ресурсів певного віку; • якість застосовуваних методів та реалізація їх повноцінного

практичного застосування у навчанні; • перманентний моніторинг нового та його впровадження для відповідності вимогам часу.

Освітні технології не можна диференціювати однозначно: характерні особливості численні і дозволяють розробити класифікацію за однією ознакою. Тому їх розмежовують за рівнем використання, базовою концепцією, засобами та методами, формами та взаємодією викладача з його аудиторією.

Щодо характеристики та видів освітніх технологій, той і в цьому питанні також немає одностайності, основна концепція поділу передбачає наявність кількох видів:

- особистісно-орієнтованою, з його трьома базовими методами (застосування різнорівневих завдань, діалогів та ігор);
- модульної, при якій на чільне місце ставиться особистість учня і передбачається самостійне навчання, з освоєнням масивів знань, поділених на модулі;
- проблемною, з її цікавою тактикою постановки завдань, що вимагають вирішення та одночасно допомагають засвоєнню знань та компетенцій;
- ігровий, спрямованої застосування основної діяльності, властивій дитячому віку, у навчальних цілях;
- комп'ютерної, що ґрунтується на інформаційних технологіях, задіяних у навчальному процесі;
- навчально-модульного, як окремого різновиду згаданого вище, із системою самоконтролю та підбиттям підсумків не тільки в кожному модулі, а й наприкінці дисципліни на заздалегідь визначеній методичній основі.

В інших джерелах види освітніх технологій вказуються, як синхронний та асинхронний, лінійне та спільне навчання. При цьому під лінійним мається на увазі застосування певного джерела (комп'ютера або книги, а під спільним – комбіноване, з використанням джерел, вимог та заохочень учнів за успішне проходження навчального процесу).

Звернемося до досвіду втілення програми «Нова українська школа» (НУШ), яка є однією з ключових інновацій у сфері освіти в Україні і яка активно впроваджує цифрові ресурси з метою розвитку критичного та креативного мислення учнів.

Основними елементами цифрової трансформації у НУШ виступають: використання інтерактивних платформ (Google Classroom, ClassDojo) для організації навчального процесу; впровадження інтерактивних технологій, таких як віртуальні лабораторії, які дозволяють учням проводити експерименти у безпечному цифровому середовищі; запуск цифрових підручників і дидактичних матеріалів, які адаптуються до рівня знань учнів.

В результаті впровадження цих елементів у навчальний процес, в учнів спостерігається зростання інтересу до навчання через використання мультимедійного контенту; розвиток комунікативних навичок завдяки роботі в командах над цифровими проектами та підвищення рівня самостійності у виконанні навчальних завдань.

Таким чином, програма НУШ демонструє, як поєднання сучасних технологій і прогресивних освітніх методик сприяє формуванню компетентностей XXI століття.

Отже, освітні технології відкривають нові горизонти для розвитку творчості. Завдяки інтерактивним інструментам, гейміфікації та персоналізованому підходу учні мають більше можливостей для самореалізації. Українським педагогам та вченим у найближчому майбутньому важливо зосередитися на доступності технологій, підвищенні своєї кваліфікації та розробці нових інтеграційних методик, що сприяють розкриттю творчого потенціалу кожної дитини.

Список використаних джерел:

1. Нова українська школа (NUSh). URL: <https://mon.gov.ua/tag/nova-ukrainska-shkola>
2. OECD. Освітні звіти та дослідження. URL: https://www.oecd.org/eurasia/competitiveness-programme/eastern-partners/Skills_Gap_Assessment_Ukraine_UKR.

Поплавська Тетяна Миколаївна, кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності, *Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*,
Дмітрієва Діана, здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, художньо-графічний факультет, *Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*

ГУМАНІТАРИЗАЦІЯ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ПІДВИЩЕННЯ РОЛІ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН У ФОРМУВАННІ СВІТОГЛЯДУ СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ

Сучасне українське суспільство характеризується динамічними змінами в економіці, політиці, культурі, у відносинах між суспільством та особистістю, суспільством та державою. Під впливом цих змін вища освіта, як частина соціальної системи, теж перебудовує свою структуру, зміст та напрями розвитку. Одним з найважливіших аспектів змін, що відбуваються, стає посилення уваги до особистості, розвитку її свідомості та самосвідомості, культурного та професійного потенціалу.

З позиції саме такого розуміння ролі вищої освіти, особливої значущості набула проблема гуманітаризації освіти, що сприяє подоланню однобічності та фрагментарності підготовки фахівців, розширенню їх культурного кругозору, становленню та розвитку громадянської позиції та професійно-творчої діяльності після закінчення вузу.

Цілі та орієнтація української освіти на формування «людини культури» також зумовлюють необхідність принципово іншого підходу до підготовки фахівця, а саме: розкривати її не тільки в поняттях «знання» та «вміння», а й у